

Kapitola 4

„Nevypadá to pěkně,“ řekl Ted Eriksen a odložil fotografie mrtvé ženy.

„Kdy si budeme moct promluvit s bývalým manželem?“ zeptal se komisař Rolf Gordon Lykke. Seděl na kraji stolu se založenýma rukama. Na oválném stole před ním ležely plastové desky. Začátek případu 3437778. *Tøyengata 21*. Pohledem pomalu přejížděl svoji skupinu vyšetřovatelů. Byli čtyři, jeden chyběl. On sám, Lasse Viker, Parisa Sadeghová a Ted Eriksen. Darre byl v pracovní neschopnosti, neznámo na jak dlouho.

„Manžel jede z Risøru do krizového centra za dcerou,“ odpověděl Ted. „Dozvěděl se to teprve před půl hodinou. Dívka je v šoku. Promluvíme s ním zítra ráno.“

Lasse Viker se houpal na židli, až se ocelové trubky nohou pod jeho 107 kilogramy rozechvěly. Na silném krku mu volně visela dlouhá šála drammenského fotbalového klubu Strømsgodset. „Zdálo se, že ho to dost vzalo.“

„To snad ani není divu,“ poznamenal Lykke. „A ta dívka?“

Parisa vstala, vzala fix a začala psát na velké bílé tabuli. Lykke si všiml, že Ted Eriksen netrpělivě bubnuje prsty na kraji stolu. Zpočátku si byli Ted a Parisa rovni, oba vyšetřovatelé, a dlouho se považovalo za přirozené, že on půjde z nich dvou dopředu rychleji. Ale ukazovalo se, že je to Parisa, kdo mívá při vyšetřování náskok. Lykke nedokázal úplně skrýt, že je rád. Zprv se domníval, že Eriksen postoupil v hierarchii příliš rychle a zpracovat pár zlodějíčků by mu bylo před povýšením jen prospělo. Za druhé si velmi cenil Parisy Sadeghové. Byla dobrý pozorovatel a uměla nacházet nové úhly pohledu. Také výslechy dokázala vést nejlépe z celé policejní stanice. Parisa měla zvláštní schopnost dostat se do kontaktu s osobami, které vyslychala, v neposlední řadě proto, že rozlišovala mezi činem a osobou a s vy-

slýchányi jednala vždycky s respektem. Také chápala, na rozdíl od většiny kolegů, že cílem je získat co možná nejvíc použitelných informací a nezaměřovat se pouze na přiznání.

Lykke pozoroval horlivé pohyby paže u tabule. To je možná její slabost, horlivost nebo netrpělivost. Lykke považoval trpělivost za největší ze ctností. Podřízené i nadřízené doháněl svou pečlivou důsledností k šílenství. Říkalo se o něm, že už jako mladý vyšetřovatel jel na místo činu jedenáctkrát, aby se ujistil, že něco nepřehlédl. Na druhé straně bylo jen málo těch, kteří tolik kritizovali plýtvání časem, zejména pokud šlo o byrokratickou rutinu a postupy.

Parisa se náhle hlasitě rozesmála nad komentářem Lasseho Vikera. Lykke se usmál. Stejně jako většina ostatních měl její smích rád. Může to trvat, než ho zase uslyšíme, pomyslel si.

„Dcera se jmenuje Nora. Deset let, narozená v Norsku. V době vraždy byla u spolužačky, která bydlí ve vedlejší vchodu, učily se spolu. Podle spolužaččiny matky u nich byla maximálně půl hodiny, než se rozběhla domů pro školní tašku.“

„Neviděla něco? Nepotkala někoho na schodech?“

Lykke se zvedl a šel směrem k oknu.

Parisa položila fix.

„Nevíme. Pracovník krizového centra, se kterým jsem mluvila, říkal, že od příjezdu nepřetržitě pláče.“

Lykke zíral na pouliční lampy, které se zachvívaly ve studeném větru. Blížila se půlnoc a okolí policejní centrály na Grønlandsleiret bylo téměř pusté. Jen tři snědí muži, nedostatečně oblečení a třesoucí se zimou, přecházeli ulici ke kiosku a táhli cosi, co vypadalo jako pytel na odpadky. Před kadeřnickým salonem Larssen s dvěma s stálo žluté svítící taxi s motorem na volnoběh. Jinak byl všude klid. Opravdu klid? V tomto okamžiku někde tam venku jistě desítky mužů právě zneužívá své manželky, opilí hosté z restaurací se perou ve frontách na taxíky, bandy zlodějů kradou z vil domácí kina a mobilní

telefony a dealeri prodávají drogy dětem... Za mlada tohle bývalo pro policistu Rolfa Lykkeho zdrojem věčné frustrace. Měl naivní přání zavést navždy pořádek nebo každopádně zavést to, co mu jako pořádek připadalo. Navzdýcky. Trvalo několik let, než si zvykl, že ať se snaží sebevíc, bude to jen horší.

„Dobrá. Vezmeme to ještě jednou, podrobně: Nadija Hadzicová, 36 let, z Bosny. Rozvedená, jedna dcera. Co dál?“

Lykke dělal, že přeslechl tiché zasténání Teda Erikse-
na, a zadíval se na Parisu Sadeghovou u tabule.

„Zatím nic moc,“ odpověděla. „Zkontrolovali jsme její pas, zdá se v pořádku. Sousedé ji popisují jako tichou, zdvořilou a ve všech ohledech spořádanou.“

„Ve všech ohledech?“ rozhodil Lykke rukama. „Takhle to říkali?“

Parisa položila pero. „Vlastně ano.“

„Dávali si spolu kafe, měla milence, chodila večer domů opilá?“

Lykke použil ostřejší tón.

„Nevím.“ Parisa se posadila ke stolu. „Mluvili jsme se všemi z domu kromě jednoho muže z prvního patra, jmenuje se,“ Parisa listovala v zápisníku, „Egil Pay. Podle sousedů bývá v noci často pryč.“

„Pay?“ podivil se Lykke.

„Možná je Angličan, nevím...“ řekla Parisa a pokračovala: „Zkoušela jsem ho sehnat, ale nemá žádné telefonní číslo. Ani zaměstnání, jak se zdá.“

„Vezmete si ho na starost, jakmile se objeví?“

„Samozřejmě,“ kývla Parisa na Lykkeho. „Vypadalo to, jako by ji nikdo zvláště dobře neznal, ale nemohli o ní říct jediné špatné slovo.“

„Promluvte s nimi ještě jednou.“ Lykke se postavil k tabuli. „Příbuzní v Norsku nebo v Bosně?“

Lasse Viker si poklepal na náprsní kapsu: „Mám to zapsané.“

„Matka spolužačky?“

Komisař nasadil ještě ostřejší tón.

„Tady.“ Viker vytáhl z plastových desek fotografií a ukázal ji ostatním. „Dívky jsou spolužačky, ale matky se nikdy soukromě nesetkaly. Občas spolu mluvily po telefonu, ale jen o praktických detailech jako vyzvednutí, přivedení a podobně.“

„A otec dívky...“ Lykke se sehnul k deskám na stole, „Gisle Kvamme, co víme o něm?“

Parisa zavřela fix. „Ne o moc víc, než je ve zprávě. 45 let, právník, má advokátní praxi v Risøru, nikdy nebyl trestán. Mluvila jsem s ním jen krátce telefonicky, ale podle internetu pracoval v devadesátých letech pro ministerstvo zahraničí.“

„V Bosně?“

„To nevím. Volala jsem na informační oddělení ministerstva před hodinou. Zatím ještě nesehnali ani jeho fotografii, ale snad něco pošlou během noci. Možná už jsme ho měli vyslechnout...“ Parisa náhle znejistěla. „Ale právě teď mě napadlo, že dívka musela...“

„Výborně,“ přerušil ji Lykke, „uděláme to zítra.“

Ted Eriksen se opřel o stůl a promluvil hlasem o několik tónů nižším, než pro něho bylo přirozené, byl to zlozvyk, který si vypěstoval v poslední době.

„Nemyslím si, že náš muž je bývalý právník ministerstva zahraničí. Vrah, který naplní svou oběť práškem na praní, musí očividně být naprosto mimo.“

„Možná...“

Lykke se pohupoval na špičkách. Ostatní čekali. Už byli zvyklí na to, že může chvíli trvat, než se šéf dopracuje k nějakému názoru.

„A nebo někdo za každou cenu chce, aby to právě tak vypadalo.“ Komisař se znovu odmlčel. „Každopádně máme místo činu,“ prohlásil konečně. „Musí existovat nějaké stopy.“

„Pravděpodobně spousta.“ Parisa listovala v deskách na stole. „Technici našli několik otisků bot v krvavých skvrnách. Vůbec se nepokoušel svoje stopy skrývat.“

„V tom případě je buď padlej na hlavu, anebo si je zatračeně jistej, že ho nebudeme podezřívát,“ řekl Lasse

Viker. Rodák z Drammenu byl neobvykle potichu. „Ale není pochyb o tom, že si to naplánoval. Nikdo nepobíhá po ulici jen tak náhodou s balíkem pracího prášku.“

„Zjistěte, jaký prášek používala Hadzicová,“ řekl Lykke. „Zatím nemůžeme vyloučit, že byl její.“

Viker se tvářil pochybovačně.

„Zjistěte to, jasné?“

„Dobře, když si myslíte, že je to důležitý...“

Lasse Viker si něco poznamenal na zadní stranu plastových desek.

Lykke pozoroval svého dlouholetého partnera. Lasse Viker byl velký muž s velkým srdcem a velkým temperamentem. Jeho problém byl, že občas taky míval dost velkou vyřídilku. Nebyl ani vychloubavý ani nechutný, spíš přímočarý. Lykkeho to nijak netrápilo, ale Viker tím už přišel na stanici o několik přátel.

„Ještě jedna věc,“ řekla Parisa Sadeghová, „pod postelí v dětském pokoji leželo kulečnickové tágo.“

Lykke svažtil čelo. „Tágo?“

„Ano, tágo. Na silnějším konci je na něm vypálené slovo *Možná*. Vypadá celkem profesionálně.“

„Je v laborce?“

„Yes.“

Lykke asi na půl minuty zmlkl. „Kdo to vyrábí?“ řekl nakonec.

Sadeghová povytáhla tmavé obočí. „Kulečnicková tága?“

„Prášek na praní.“

Parisa na něj stále nechápavě hleděla. „Nevím,“ řekla, „ale to je přece na obalu.“

„Lilleborg,“ vmísil se Ted Eriksen, „vyrábějí všechny tyhle věci. OMO, Blenda a Zalo a jak se to teď všechno jmenuje.“

Lykke se obrátil k Eriksenovi. „Zjistíte to u nich zítra ráno?“

„Ale co?“

„Kdo to vyrábí, kdo to prodává, jestli je možné určitě balení do nějaké doby nebo místa vysledovat a podobně. Je to jasné?“

Lykke sotva znatelně zvedl hlas.

„Ano,“ odpověděl mladý vyšetřovatel krotce. Tváře mu lehce zčervenaly.

„A my si necháme ten prací prášek pro sebe. Novinářům ani slovo.“

Všichni kolem stolu přikývli.

„Ještě něco chybělo kromě mobilního telefonu?“

Viker si otřel nos hřbetem ruky. „Nevíme to jistě,“ odpověděl, „ale na psacím stole ležela peněženka, pas a letenka. V peněžence byla Visa karta, řidičák, výherní los, 370 korun a několik fotografií dcery.“

Lykke hleděl na kolegu, jako by očekával, že bude pokračovat.

„Není to moc,“ řekl.

„Ne, možná ne, ale proč tam nechávat 370 korun?“

„Jistě...“

„Kam se chystala?“

Viker se nechápavě podíval na šéfa.

„Letenka,“ řekl Lykke netrpělivě.

Lasse Viker mrkl na plastové desky na stole. „Berlín, 2. prosince, 14.20. Business class s SAS,“ dodal.

Lykke povytáhl obočí. „Business. Kolik to stojí?“

Viker pokrčil rameny. „Tři čtyři tisíce, řekl bych.“

„A žádná zpáteční letenka?“

„Ne.“

Lykke se prošel dokola po místnosti a při tom zkoumal vzor na červeném linoleu.

„Vezmete si na starost tu reklamní agenturu?“ řekl a kývl na Parisu.

„Mám tam schůzku zítra v jednu hodinu.“

„Dobře. Chci vás mít zítra ráno u rozhovoru s Gislem Kvammem a jeho dcerou. Kdy bude Darre zpátky?“

Lasse Viker se ušklíbl. „Zatím je v neschopnosti do konce týdne.“

„To je tak zábavné?“

Viker se ušklíbl ještě víc. „Přijde mi fakt komický, že bude mít za chvilku prozkoumanou každou buňku v těle, aniž ví, co mu vlastně je. Teď se objednal na tři dny na

kliniku Volvat na komplexní vyšetření. To samé udělal před dvěma lety.“

Lykke zavrtěl nechápavě hlavou. „A on má příznaky nějaké nemoci?“

„Ale vůbec ne! Vloni myslel, že má v nepořádku játra, a tahal mě tady na chodbě na záchod, abych se podíval na jeho výkaly.“

„A?“ Ted Eriksen s očekáváním zíral na kolegu.

„Nádherný hovno to bylo!“

„Pamatuju si, že jste se o tom zmínil,“ řekl Lykke netrpklivě. „Znamená to, že můžeme s Darrem od příštího týdne počítat?“

„Na to bych nesázel. Když si jdete lehnout do soukromý nemocnice a skoro žadoníte, aby našli nějaký problém, můžete přísahat, že se něco objeví. Měl jste někdy auto v servisu, aniž by vám doporučili výměnu brzdových destiček? He?“ Viker se dostal do ráže. „Rok co rok se vymění spousta destiček a nikdo se neodvážá to neudělat. Chápete?“

Rolf Lykke se zhluboka nadechl a přikývl.

Pracoval s Darrem už osm let a toho trochu nemotorného přemýšlivého muže si oblíbil. Darre jen málokdy popoběhl a pohyboval se vůbec poněkud pomalu, ale hlavu měl naprosto v pořádku. Kromě toho byl trpklivý a tvrdohlavý. Lykke si najednou uvědomil, jak málo toho vlastně o něm ví. Není ženatý, to věděl, a nemá děti, ale neměl ani potuchy, co dělá ve volném čase. Ale jednu věc vlastně věděl: Darre sbírá gramofonové desky. Lykke se sice neorientoval v kolegově hudebním vkusu, ale dvakrát Darreho viděl s hromadou LP desek v podpaží a šťastným úsměvem v kulatém bledém obličejí. Fats Domino. Nebyl to Fats Domino, o kom mluvil? Na okamžik se téměř zastyděl. Kdy se to všechno tak změnilo? V prvních letech u policie si byl s kolegy bližší. Musím se ho zeptat, jestli má hodně desek s Fats Dominem, pomyslel si Lykke. Potom si odkašlal a zvýšil hlas:

„Potřebujeme náhradu za Darreho. Mám neblahé tušení, pokud jde o tenhle případ...“